

РЕШЕНИЕ

№ 22422

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8764** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 64, ал. 4 и чл. 27, ал. 2, ал. 3, ал. 5 и ал. 6 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ/.

Образувано е по жалба на „СТАР ПОСТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], представлявано от управителя Д. В., срещу Решение за отказ от верификация на постъпило искане за междинно и окончателно плащане № BG05M90P001-1.003-0015/41 от 14.12.2023 г., издадено от Ц. С. – главен директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 – 2020.

С жалбата се твърди, че оспореният акт е нищожен, тъй като е постановен в пряко противоречие с влязло в сила съдебно решение, а именно Решение № 3579/06.07.2020 г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело № 13828/2019 г., с което е отменено предходно Решение за верификация на постъпило окончателно плащане и за изменение на решение за верификация на постъпило междинно плащане № BG05M90P001-1.003-0156/18 от 19.09.2018 г., в частта по т. 2 и т. 5.

Жалбоподателят поддържа, че с процесното решение административният орган фактически е постановил нов отказ по вече разрешен спор, при същите факти, по отношение на същите разходи и със същия правен резултат, какъвто е бил постигнат с отменения от съда административен акт. Излага, че съдът с влязлото в сила Решение № 3579/06.07.2020 г. вече е приел, че административният орган не е имал основание да преразглежда стабилизираното решение за верификация на постъпило искане за междинно плащане от 05.06.2018 г., тъй като не са били

налице предпоставките по чл. 99, т. 2 от АПК, липсвали са нови обстоятелства и нови писмени доказателства, а институтът на възобновяване на административното производство не може да служи за поправяне на грешки на администрацията и за преразглеждане на вече издадени стабилни административни актове.

Твърди се още, че процесното решение е издадено от некомпетентен орган, тъй като Ц. С. е действал въз основа на Заповед № РД-03-2/01.12.2020 г., издадена от министър Д. С., която към датата на постановяване на процесното решение не е заемала длъжността министър на труда и социалната политика, както и че заповедта е подписана с квалифициран електронен подпис, чиято валидност впоследствие е изтекла. На тези основания се иска съдът да обяви нищожността на процесния административен акт и да присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки, депозириани на 05.03.2026 г., излага подробни съображения за основателността на жалбата. Претендира сторените съдебни разноски.

Ответникът – главен директор на ГД „Европейски фондове, международни програми и проекти“ и ръководител на Управляващия орган на ОП „Развитие на човешките ресурси“ 2014 – 2020, редовно призован, представлява се от юрк. Д., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки, депозириани на 11.03.2026 г., излага подробни съображения за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите и възраженията на страните, събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка на оспорения акт съобразно чл. 168 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

„СТАР ПОСТ“ ООД, понастоящем „СТАР ПОСТ“ ЕООД, е бенефициент по проект № BG05M90P001-1.003-0156-C01 „Постигане на устойчива заетост, чрез разкриване на нови работни места в „Стар Пост“ ООД“, финансиран по процедура BG05M90P001-1.003 „Ново работно място 2015“ по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 – 2020, с общ бюджет 390 790,52 лева.

В хода на изпълнение на проекта бенефициентът е подал искане за междинно плащане № 3 чрез ИСУН 2020, с отчетен период 15.09.2016 г. – 28.02.2018 г. По него е постановено Решение за верификация на постъпило искане за междинно плащане с рег. № BG05M90P001-1.003-0156/17 от 05.06.2018 г., с което Управляващият орган е верифицирал разходи по проекта. Това решение е връчено на бенефициента чрез модул „Кореспонденция“ в ИСУН 2020 и е влязло в сила.

На 06.06.2018 г. бенефициентът е подал искане за окончателно плащане по проекта чрез ИСУН 2020. По него е постановено Решение за верификация на постъпило окончателно плащане и за изменение на решение за верификация на постъпило междинно плащане № BG05M90P001-1.003-0156/17 от 05.06.2018 г. от 19.09.2018 г., издадено от заместник-министъра на труда и социалната политика в качеството му на ръководител на Управляващия орган на ОПРЧР.

С посоченото решение от 19.09.2018 г. административният орган е определил в т. 1 общ размер на верифицираните средства по постъпилото искане за окончателно плащане, в т. 2 е определил общ размер на неверифицираните средства, в т. 3 е установил извършването на нарушение по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 7 от ЗУСЕСИФ, в т. 4 е обявил стартиране на процедура по налагане на финансова корекция, а в т. 5, на основание чл. 99, т. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, е изменил влязлото в сила Решение за верификация на постъпило искане за междинно плащане № BG05M90P001-1.003-0156/17 от 05.06.2018 г.

В частта по т. 5 административният орган е изменил предходното решение за верификация на междинното плащане, като е намалил размера на вече верифицираните средства и е увеличил

размера на неверифицираните средства. Като основание за това е посочено, че при проверка на отчетната документация по искането за окончателно плащане е установено, че по искането за междинно плащане са били верифицирани разходи за възнаграждения на три лица – И. З., С. Т. и А. П., за период над допустимите 12 месеца субсидирана заетост, както и разходи за организация и управление, надхвърлящи нормативно установения процент от допустимите разходи по проекта.

Решението от 19.09.2018 г. е обжалвано от бенефициента в частта по т. 2 и т. 5. Първоначално по спора е постановено Решение № 2239/29.03.2019 г. по адм. дело № 10521/2018 г. по описа на Административен съд София-град, което е отменено с Решение № 16479/04.12.2019 г. на Върховния административен съд, постановено по адм. дело № 8453/2019 г., като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София-град. При новото разглеждане е образувано адм. дело № 13828/2019 г. по описа на Административен съд София-град, 49 състав.

С Решение № 3579/06.07.2020 г., постановено по адм. дело № 13828/2019 г., Административен съд София-град е отменил Решението за верификация на постъпило окончателно плащане и за изменение на решение за верификация на постъпило междинно плащане от 19.09.2018 г. в частта по т. 2 и т. 5.

В мотивите си съдът е приел, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, но в частта по т. 5 е постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Съдът е изложил съображения, че към момента на издаване на решението от 19.09.2018 г. не са били налице предпоставките по чл. 99, т. 2 от АПК за възобновяване на административното производство и изменение на влязлото в сила решение за верификация от 05.06.2018 г. Съдът е приел, че не са представени доказателства в периода между издаването на решението за междинна верификация от 05.06.2018 г. и издаването на решението от 19.09.2018 г. да са били открити нови писмени доказателства от съществено значение, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни. Обратно, съдът е установил, че представените доказателства относно лицата И. З., С. Т. и А. П. – декларации, трудови договори, длъжностни характеристики, допълнителни споразумения към трудовите договори, справки за уведомления по чл. 62 от КТ – са били известни на административния орган и при издаването на Решението за верификация на постъпило искане за междинно плащане от 05.06.2018 г.

В същото решение съдът изрично е посочил, че разпоредбата на чл. 99, т. 2 от АПК не е способ за поправяне на евентуално допуснати от административния орган грешки и за преразглеждане на вече издадени административни актове. Прието е още, че липсват доказателства за спазване на процедурата по чл. 99 и сл. от АПК, включително за уведомяване на бенефициента за започнала процедура по възобновяване, за изискване на допълнителни документи, както и за наличие на нови обстоятелства или доказателства, обосноваващи възобновяване на административното производство. Съдът е заключил, че административният орган, позовавайки се на чл. 99, т. 2 от АПК без да са налице предпоставките за прилагането му, е издал процесното решение в нарушение на процесуалните правила и материалния закон.

Решение № 3579/06.07.2020 г. е влязло в сила на 24.07.2020 г.

След постановяване на това съдебно решение Управляващият орган е издал Решение за верификация на постъпило искане за окончателно плащане № BG05M90P001-1.003-0156/38 от 17.12.2021 г. по отношение на отменената от съда т. 2 от решението от 19.09.2018 г. С това решение УО е определил като недопустими разходи на обща стойност 9 544,06 лв. Решението не е оспорено от бенефициента и е влязло в сила.

На 14.12.2023 г. е издадено оспореното в настоящото производство Решение за отказ от верификация на постъпило искане за междинно и окончателно плащане № BG05M90P001-1.003-0015/41. В него административният орган е посочил, че във връзка с Решение № 3579/06.07.2020 г. на Административен съд София-град следва да се произнесе единствено по отношение на разходите, касаещи отменената част по т. 5 от решението за верификация от 19.09.2018 г.

В процесното решение Управляващият орган е приел, че при проверка на отчетната документация по искане за окончателно плащане е установено, че в искане за междинно плащане № 3 са отчетени и верифицирани разходи за изплатени нетни възнаграждения на трима служители – И. Й. З., С. И. Т. и А. П. П., включени в заетост при работодателя над допустимия размер от 12 месеца съгласно Насоките за кандидатстване по процедура „Ново работно място 2015“. Посочено е, че тези разходи са били верифицирани с Решение за верификация № BG05M90P001-1.003-0156/17 от 05.06.2018 г., но са недопустими за периода след изтичане на 12-месечната заетост, като техният размер е определен на 302,02 лв.

На следващо място административният орган е приел, че са предявени за верификация разходи за организация и управление, надхвърлящи максималния допустим процент от 10 на сто от общите допустими разходи по проекта. Изчислено е, че отчетените допустими разходи по проекта са в размер на 213 036,37 лв., поради което разходите за организация и управление следва да бъдат в размер на 21 303,64 лв., а отчетените разходи по бюджетно перо 12.1 и 12.2 надвишават нормативно установения процент с 8 412,24 лв.

Въз основа на тези мотиви, на основание чл. 64, ал. 3, изречение второ от ЗУСЕФСУ, административният орган е отказал верификация на средства в общ размер 8 714,26 лв., от които 302,02 лв. разходи за възнаграждения за трите лица за периода след изтичане на 12-месечната субсидирана заетост и 8 412,24 лв. разходи за организация и управление над нормативно допустимия процент. Със същия акт е определен общ размер на сума за възстановяване 79 245,06 лв., като е посочено, че след окончателно плащане по проекта установените и невъзстановени надплатени суми са публично вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК.

По делото са представени доказателства относно компетентността на Ц. С. да изпълнява функциите на ръководител на Управляващия орган. Представена е Заповед № РД-03-2/01.12.2020 г., с която министърът на труда и социалната политика е определил Ц. И. С. – заместник главен директор на ГД „Европейски фондове, международни програми и проекти“, считано от 01.12.2020 г., да изпълнява функциите на ръководител на Управляващия орган по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 – 2020 в пълния обхват на функциите по приложимата нормативна уредба, включително да поема задължения, да извършва плащания, да установява нарушения, да издава актове за определяне на финансови корекции и актове за установяване на публични вземания. Представена е и Заповед № РД-08-7/20.04.2021 г., с която в Заповед № РД-03-2/01.12.2020 г. думите „Ц. И. С. – заместник главен директор“ са заменени с „Ц. И. С. – главен директор“, като всички останали текстове на заповедта са оставени непроменени.

Представено е и писмо на „Информационно обслужване“ АД, от което се установява, че към датите 01.12.2020 г. и 20.04.2021 г. на лицето Д. Е. С.-А. са били издадени квалифицирани удостоверения за квалифициран електронен подпис, асоциирани с Министерството на труда и социалната политика, като първото е издадено на 04.12.2019 г. със срок на валидност три години, а второто – на 02.04.2021 г. със срок на валидност три години. От доказателствата се установява, че към релевантните дати на подписване на заповедите са били налице валидни квалифицирани удостоверения за електронен подпис.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима в частта, с която се иска обявяване на нищожност на процесното решение.

Предмет на настоящото производство е искане за обявяване на нищожност на индивидуален административен акт, като съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК административните актове могат да бъдат оспорени с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Поради това, независимо от обстоятелството дали жалбата е подадена в срока за оспорване на акта като отменяем, съдът дължи произнасяне по наведените доводи за нищожност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, тъй като с него едностранно, властнически и пряко се засягат права и законни интереси на конкретно определен адресат – бенефициента „СТАР ПОСТ“ ЕООД, като се отказва верификация на конкретно определени разходи и се определя сума за възстановяване. Актът подлежи на съдебен контрол по реда на АПК, съобразно препращането в чл. 64, ал. 4 и чл. 27 от ЗУСЕФСУ.

По въпроса за приложимата нормативна уредба съдът съобрази, че проектът е по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 – 2020. Законът за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове е изменен със Закона за изменение и допълнение, обнародван в ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 01.07.2022 г., като наименованието му е изменено на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление. Съгласно § 70 от ПЗР на ЗИД на ЗУСЕСИФ, до приключване на програмите за програмен период 2014 – 2020 г. разпоредбите на закона, отменени или изменени с този закон, запазват действието си по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. Поради това при преценка на материалната законосъобразност на процесния акт следва да бъдат съобразени приложимите разпоредби на закона в относимата редакция, както и специалните правила относно верификацията, плащанията и приключването на програмите от програмен период 2014 – 2020.

На първо място съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя за нищожност поради липса на компетентност на органа, издал процесния акт.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕФСУ управляващите органи отговарят за цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице, като правомощията на ръководител на управляващия орган могат да се упражняват и от овластено от него лице.

От представената Заповед № РД-03-2/01.12.2020 г. се установява, че министърът на труда и социалната политика е определил Ц. И. С. да изпълнява функциите на ръководител на Управляващия орган на ОПРЧР 2014 – 2020 в пълен обхват. С последващата Заповед № РД-08-7/20.04.2021 г. е извършено изменение единствено относно длъжността, като „заместник главен директор“ е заменено с „главен директор“, а всички останали текстове на заповедта са оставени непроменени. Следователно към датата на издаване на процесния акт Ц. С. е бил надлежно оправомощен да упражнява функциите на ръководител на Управляващия орган на ОПРЧР.

Неоснователно е и възражението, че последващото изтичане или прекратяване на сертификатите за квалифициран електронен подпис на министър Д. С. води до невалидност на заповедите за оправомощаване. Релевантен за валидността на електронния подпис е моментът на подписване на съответния електронен документ, а не последващият момент на използване на подписания акт като доказателство. От

представените доказателства се установява, че към датите на издаване на релевантните заповеди са били налице валидни квалифицирани удостоверения за електронен подпис. Поради това не е налице порок в компетентността на органа, който да обосновава нищожност на процесния административен акт.

Съдът приема също, че актът е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочен е издателят, адресатът, фактическите и правните основания, разпоредителната част, срокът и редът за оспорване. Изложени са мотиви относно недопустимостта на конкретно посочени разходи, както и относно начина на формиране на сумата за възстановяване.

Формалната компетентност на органа и наличието на външна форма на акта обаче не изключват възможността същият да бъде нищожен на друго основание, включително когато е издаден в противоречие с влязло в сила съдебно решение. Именно това е същинският спор по настоящото дело.

Съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК решението на съда има сила за страните по делото, а ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Съгласно чл. 177, ал. 2 от АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни.

Посочената разпоредба е израз на принципа на правната сигурност, на задължителната сила на съдебните решения и на забраната административният орган да обезсмисля съдебния контрол чрез повторно постановяване на актове, които възпроизвеждат вече отречен от съда правен резултат. Влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, изразяваща се в неговата необжалваемост, но и с материална законна сила, тоест със сила на пресъдено нещо относно разрешените правен спор. Обективните и субективните предели на тази сила се определят от страните, предмета и основанията на спора, както и от правните изводи, които са необходими за постановяване на диспозитива на съдебното решение.

Макар поначало силата на пресъдено нещо да се свързва с диспозитива на съдебния акт, мотивите на решението имат задължително значение, когато съдържат необходимото разрешение на правния спор и когато именно върху тях се основава диспозитивът. Административният орган не може формално да се позове на различно правно основание или да озаглави новия акт по различен начин, ако по същество чрез него възпроизвежда правни последици, които съдът вече е отрекъл като незаконосъобразни. В този смисъл при преценката по чл. 177, ал. 2 от АПК съдът следва да изследва не само формалното правно основание на новия акт, а неговото съдържание, предмет, фактическа основа и правен резултат.

В конкретния случай с Решение № 3579/06.07.2020 г. Административен съд София-град е отменил решението от 19.09.2018 г. в частта по т. 5, с която Управляващият орган е изменил влязлото в сила Решение за верификация на постъпило искане за междинно плащане от 05.06.2018 г. В мотивите си съдът е приел, че не са били налице предпоставките по чл. 99, т. 2 от АПК за преразглеждане на това стабилизирано решение, тъй като не са били открити нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение, които да не са могли да бъдат известни на административния орган при първоначалното произнасяне. Съдът е установил, че доказателствата относно трудовите договори, длъжностните характеристики, декларациите и справките за лицата И. З., С. Т. и А. П. са били известни на органа още при издаването на решението за междинна верификация. Съдът е приел също, че чл. 99,

т. 2 от АПК не може да служи за поправяне на грешки на администрацията и за преразглеждане на вече издадени административни актове.

Тези мотиви не представляват странични или ирелевантни съображения, а са необходимата основа на диспозитива, с който е отменена т. 5 от решението от 19.09.2018 г. Именно поради липсата на правна възможност Управляващият орган да преразгледа стабилизираната междинна верификация при липса на нови обстоятелства и доказателства съдът е отменил акта в тази му част. Следователно с влязлото в сила съдебно решение е разрешен правният спор относно допустимостта административният орган, въз основа на вече известните му факти и доказателства, да ревизира вече верифицирани с влязъл в сила акт разходи по искане за междинно плащане.

Оспореното в настоящото производство решение от 14.12.2023 г. формално не се позовава на чл. 99 от АПК. В него като правно основание е посочен чл. 64, ал. 3, изречение второ от ЗУСЕФСУ. Това обстоятелство само по себе си обаче не е достатъчно, за да се приеме, че актът не противоречи на Решение № 3579/06.07.2020 г. Съдът следва да прецени действителното съдържание и правния резултат на процесния акт.

От съдържанието на решението от 14.12.2023 г. се установява, че административният орган изрично е посочил, че се произнася във връзка с Решение № 3579/06.07.2020 г. и че предмет на новото произнасяне е отменената от съда т. 5 на решението от 19.09.2018 г. Именно тази т. 5 е била насочена към изменение на вече влязлото в сила решение за междинна верификация от 05.06.2018 г. и към отричане на допустимостта на вече верифицирани разходи.

С процесното решение от 14.12.2023 г. Управляващият орган отново приема, че разходи, които вече са били верифицирани с решението от 05.06.2018 г., са недопустими, тъй като разходите за трите лица надхвърлят 12-месечния период на субсидирана заетост, а разходите за организация и управление надвишават допустимия процент. Това са същите фактически констатации, върху които е била изградена отменената т. 5 от решението от 19.09.2018 г., и същият правен резултат – отнемане на признатата с влязло в сила решение за междинна верификация допустимост на разходите и определяне на надплатени суми.

Липсват данни след постановяване на Решение № 3579/06.07.2020 г. да са установени нови факти, нови доказателства или нови правно релевантни обстоятелства, които да променят фактическата основа на спора. Напротив, както в отменения акт от 19.09.2018 г., така и в процесното решение от 14.12.2023 г., административният орган се позовава на същите трудови договори, същите дати на започване на работа, същия 12-месечен период, същите насоки за кандидатстване, същия бюджет и същото съотношение на разходите за организация и управление към общите допустими разходи.

Следователно процесният акт не представлява произнасяне по нова фактическа или правна ситуация, а повторно упражняване на властническо правомощие по отношение на същите разходи, по същия проект, при същия бенефициент, въз основа на същите доказателства и със същия правен резултат, който вече е бил предмет на съдебен контрол.

Не може да бъде споделена тезата на ответника, че след отмяната на т. 5 от решението от 19.09.2018 г. Управляващият орган е бил длъжен да постанови ново произнасяне по реда на чл. 60, чл. 62 и чл. 64 от ЗУСЕФСУ, без да е обвързан от правните изводи на съда относно недопустимостта на преразглеждането на стабилизирана верификация.

Действително, Управляващият орган разполага с правомощия по верификация на разходи и извършване на плащания въз основа на искания на бенефициенти. Тези правомощия обаче не могат да бъдат упражнявани в противоречие с влязло в сила съдебно решение и не могат да служат като самостоятелно основание за преодоляване на стабилитета на вече влязъл в сила административен акт, когато съдът вече е приел, че липсват предпоставки за неговото преразглеждане.

Отмяната на административен акт по съдебен ред не винаги поражда еднакви последици. Когато актът е отменен поради процесуални нарушения, непълнота на фактическите установявания или липса на мотиви, при които съдът не е разрешил материалноправния спор, административният орган може да постанови нов акт, като отстрани допуснатите нарушения и се съобрази със задължителните указания на съда. Когато обаче съдът е отменил акта поради липса на материалноправна възможност за упражняване на съответното правомощие или поради противоречие с материалния закон, административният орган не може да постанови нов акт със същото съдържание, основан на същите факти и водещ до същите правни последици.

Настоящият случай попада във втората хипотеза. С Решение № 3579/06.07.2020 г. съдът не е отменил т. 5 от решението от 19.09.2018 г. само поради формален пропуск в процедурата, който би могъл да бъде отстранен с ново произнасяне. Напротив, съдът е приел, че не са налице предпоставките за преразглеждане на вече влязлото в сила решение за междинна верификация, тъй като липсват нови доказателства и обстоятелства, а приложението на чл. 99 от АПК не може да служи за поправяне на грешки на администрацията. Този правен извод е задължителен за административния орган и не може да бъде заобиколен чрез позоваване на друга правна норма от ЗУСЕФСУ, когато фактически се преследва същият резултат – ревизиране на вече верифицирани разходи.

Приемането на обратното би означавало да се допусне административният орган да преодолява силата на пресъдено нещо на съдебното решение чрез формално нов акт, постановен при същите факти и доказателства, но с различно посочено правно основание. Подобно разбиране би обезсмислило съдебния контрол върху административната дейност и би накърнило принципите на правната сигурност, стабилитета на административните актове и задължителността на влезлите в сила съдебни решения.

В този смисъл съдът намира, че не наименованието на акта, нито формалното му правно основание са решаващи, а неговото действително съдържание. Оспореното решение от 14.12.2023 г. не съдържа нови фактически установявания, които да обосновават различен правен извод. То не се основава на ново искане на бенефициента, различно от вече разгледаните искания за междинно и окончателно плащане, нито на нова проверка, разкрила непознати до този момент релевантни обстоятелства. То представлява повторно произнасяне по същата част от спора, по която съдът вече се е произнесъл с влязло в сила решение.

Доводът на ответника, че процесното решение се явява изпълнение на задължението на Управляващия орган да се произнесе по искане за плащане, не може да бъде споделен и поради още една причина. Искането за междинно плащане № 3 вече е било предмет на произнасяне с Решение за верификация от 05.06.2018 г., което е влязло в сила. Именно стабилитетът на това решение е бил защитен с Решение № 3579/06.07.2020 г., доколкото съдът е приел, че не са налице основания за неговото изменение.

Следователно не е налице неприключило административно производство по отношение на същите разходи, което да обуславя задължение на органа да постанови нов акт за отказ от верификация.

Не може да бъде прието и че чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ самостоятелно оправомощава Управляващия орган да преодолее последиците от влязло в сила съдебно решение. Разпоредбите относно верификацията и плащанията уреждат правомощията на Управляващия орган в рамките на текущия контрол върху допустимостта на разходите. Те не отменят действието на чл. 177 от АПК и не създават възможност за повторно решаване на правен спор, по който съдът вече се е произнесъл окончателно.

Като е постановил нов отказ по отношение на разходи, чиято повторна преценка е била отречена от съда с влязло в сила решение, административният орган е действал в противоречие с чл. 177, ал. 1 от АПК. П. от това противоречие е изрично предвидена в чл. 177, ал. 2 от АПК – актовете и действията на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни.

Съдът намира, че противоречието с влязлото в сила съдебно решение засяга процесното решение в цялост. Макар в диспозитива му да е формулиран отказ от верификация на сумата 8 714,26 лв. и отделно да е определена обща сума за възстановяване 79 245,06 лв., тези разпоредителни части са взаимно обусловени. Определената сума за възстановяване е резултат от същата повторна преценка на допустимостта на разходите и от същото разбиране на административния орган, че може да ревизира вече приключилата междинна верификация. Поради това порокът по чл. 177, ал. 2 от АПК обхваща целия административен акт.

С оглед изложеното съдът приема, че оспореното Решение за отказ от верификация на постъпило искане за междинно и окончателно плащане № BG05M90P001-1.003-0015/41 от 14.12.2023 г. е постановено в противоречие с влязлото в сила Решение № 3579/06.07.2020 г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело № 13828/2019 г., поради което е нищожно на основание чл. 177, ал. 2 от АПК.

При този извод съдът не следва да обсъжда останалите възражения за обикновена материална или процесуална незаконосъобразност на акта, доколкото нищожността представлява най-тежкият порок на административния акт и изключва необходимостта от проверка за отменяемост.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски.

Жалбоподателят претендира присъждане на разноски в общ размер 700,00 лв., от които 50,00 лв. държавна такса пред Административен съд София-град, 150,00 лв. държавна такса пред Върховния административен съд и 500,00 лв. адвокатско възнаграждение за изготвяне и приподписване на частна жалба до ВАС.

От доказателствата по делото се установява заплащане на държавни такси в общ размер 200,00 лв., поради което тези разноски следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя.

Претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 лв. е неоснователна, тъй като по делото не са представени договор за правна защита и съдействие, платежен документ или друг надлежен доказателствен източник, удостоверяващ реалното извършване на този разход. Представеното адвокатско пълномощно удостоверява единствено учредяването на представителна власт, но не и

уговарянето и заплащането на адвокатско възнаграждение. Поради това, при липса на доказателства за реално направен разход, сумата от 500,00 лв. не следва да бъде присъждана.

С оглед изложеното ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разности в размер на 200,00 лв. (двеста лева), равняващи се на 102,25 € (сто и две евро и 25 цента), представляващи заплатени държавни такси.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 177, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение за отказ от верификация на постъпило искане за междинно и окончателно плащане № BG05M90P001-1.003-0015/41 от 14.12.2023 г., издадено от Ц. С. – главен директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 – 2020, с което е отказана верификация на средства в размер на 8 714,26 лв. по договор № BG05M90P001-1.003-0156-C01 с бенефициент „СТАР ПОСТ“ ЕООД и е определена сума за възстановяване в размер на 79 245,06 лв.

ОСЪЖДА Министерството на труда и социалната политика, [населено място], [улица], да заплати на „СТАР ПОСТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], сумата в размер 200,00 лв. (двеста лева), равняващи се на 102,25 € (сто и две евро и 25 цента), представляваща направени по делото разности.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: